

Arrest

nr. 175 318 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE CORTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, dient op 16 december 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 19 april 2016, met kennisgeving op 25 april 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.12.2015 werd ingediend door:

*Naam: F. (...)
Voorna(a)m(en): A. (...)
Nationaliteit: Togo
Geboortedatum: (...).1967
Geboorteplaats: Noépé
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Uit de mail dd 18.03.2016 van de referentiepersoon aan onze diensten, blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet de intentie hebben om zich permanent in België te vestigen. De referentiepersoon schrijft letterlijk aan onze diensten het volgende: 'Onze bedoeling is niet van ons permanent in België te vestigen, maar van in de CEDEAO mijn bouwbedrijfje te activeren en bij gelegenheid naar België te komen voor zaken of gezondheidszorgen.'

Dit druist volledig in tegen de bepalingen van artikel 40bis §2,1° en artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Gezien het niet de bedoeling is van betrokkene om zich hier permanent te vestigen, kan betrokkene geen toepassing genieten van art. 40ter. De aanvraag werd onrechtmatig ingediend.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

"Verzoekster is thans in het bezit van een attest van immatriculatie, ten gevolge van haar vierde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot, de heer de Cock Walter. Terwijl verzoekster echtgenoot bij die nieuwe aanvraag een verklaring toevoegt gedateerd op 26 april 2016 waarin hij een antwoord tracht te bieden op de thans bestreden beslissing. Hij erkent uitdrukkelijk dat hij heeft aangegeven dat hij een bouwbedrijf in West-Afrika wil activeren en hij en verzoekster zich niet permanent in België willen vestigen. Hij tracht in het schrijven van 26 april 2016 een wending te geven aan zijn eerder afgelegde verklaringen, door aan te geven dat hij nog geen project heeft en dat hij zich kan beperken tot het verder zoeken van projecten met financiering vanuit België en dat hij ondertussen het dagelijks beheer aan zijn Ivoriaanse partner overlaat.

Een vernietiging van de bestreden beslissing strekt verzoekster dan ook niet tot enig voordeel, dit gelet op het feit dat uit de verklaring van haar echtgenoot blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing worden bevestigd en gelet op de hangende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die werd ingediend andermaal in functie van haar echtgenoot, waarin een antwoord wordt geboden om de weigeringsmotieven die thans voorliggen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggerepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoekster ontbeert het wettig vereiste belang."

3.2. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 9 mei 2016 een nieuwe aanvraag indiende voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot. Uit de gegevens van het wachtregister blijkt dat zij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot en met 8 november 2016.

Het betoog van de verwerende partij in de exceptie in haar nota gaat evenwel niet op. Immers is er nog geen definitieve beslissing genomen inzake deze nieuwe aanvraag – hetgeen de verwerende partij ter terechtzitting erkent – en aldus kan niet met zekerheid gesteld worden dat deze nieuwe aanvraag wel of niet zal leiden tot de erkenning van een verblijfsrecht zodat niet kan aangenomen worden dat verzoekende partij het belang ontbeert bij onderhavige procedure. De argumentatie van de verwerende partij wordt dan ook verworpen.

In zoverre de verwerende partij meent dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert omdat de verklaringen naar aanleiding van de vierde aanvraag voor een verblijfskaart de motieven van de bestreden beslissing bevestigen, namelijk dat er geen sprake is van een intentie om zich permanent in België te vestigen, kan zij niet worden gevolgd gelet op hetgeen volgt onder punt 4.5..

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt:

"De beslissing van verweerster is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET draagkrachtig is.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. (www.vreemdelingenrecht.be)

De materiële motiveringsplicht houdt in "dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeys, Arr. R.v.St., 1974, 648; 7 maart 1961, nr. 8.477, Gemeente Schoten, Arr. R.v.St., 1961, 256; A. Mast, A. Alen en J. Dujardin, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, 636-638.)

Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichtingen tot gevolg : "de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit, ten slotte moeten zijn 'draagkrachtig' zijn, d.i. de beslissing effectief verantwoorden." (P. Van Orshoven, "De motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; J. In 't Veld en N. Koeman, Beginselen van behoorlijk bestuur, 1985, 38 en 99-100.)

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis. (P. Van Orshoven, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; Gedr.St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.)

In casu werd de materiële motiveringsplicht van verweerster geschonden aangezien de motivering van verweerster niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

Als enige argument voor weigering van het verblijf van meer dan drie maanden verwijst verweerster naar een e-mail van de referentiepersoon, de echtgenoot van verzoekster, d.d. 18 maart 2016.

Zie: Stuk 2

Verweerster stelt dat dhr. D. C. daarin meldde niet de bedoeling te hebben zich permanent in België te vestigen, doch zijn bouwbedrijfje in de CEDEAO (Communauté des États de l'Afrique de l'Ouest) te activeren en "bij gelegenheid naar België te komen".

Verzoekster betreurt ten zeerste dat verweerster enkel op basis van dit schrijven de aanvraag van verzoekster afwees, zonder hieromtrent verdere informatie te willen inwinnen of te beoordelen of verzoekster ditmaal, op grond van de voorgelegde documenten, wel voldeed aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Verzoekster erkent dat haar echtgenoot zich ongelukkig uitdrukte in zijn e-mail d.d. 18 maart 2016 doch zij verzekert dat zij wel degelijk de intentie heeft zich bij haar echtgenoot te voegen en zich hier samen permanent te vestigen en hier het centrum van hun belangen aan te houden.

De echtgenoot van verzoekster bedoelde met zijn schrijven dat hij het land af en toe zal moeten verlaten daar hij een bouwbedrijfje heeft in West-Afrika. Dit betekent echter niet dat verzoekster of haar echtgenoot niet het centrum van hun belangen in België zullen houden of dat zij voor het merendeel in het buitenland zouden verblijven!

Dit blijkt uit het feit dat verzoekster en haar echtgenoot reeds voor de vierde maal in bijna anderhalf jaar een aanvraag gezinshereniging hebben ingediend. Indien zij niet de intentie zouden hebben zich samen hier te vestigen en hier het centrum van hun belangen aan te houden, zouden zij vanzelfsprekend deze moeite niet doen en tot vier maal toe deze slopende procedure willen doorlopen!

Bovendien blijkt de wil van verzoekster om zich hier permanent te vestigen, hier het centrum van haar belangen aan te houden en haar ten voile te willen integreren in de Belgische samenleving uit het feit dat zij zich vrijwillig opgaf voor een integratiecursus en Nederlandse taallessen.

Zie: Stuk 8

Verzoekster zou deze inspanningen allemaal niet leveren indien zij niet de bedoeling zou hebben zich ten volle te integreren in België, hier haar toekomst uit te bouwen met haar echtgenoot en zich op de arbeidsmarkt te kunnen aanbieden.

Indien verweerster om uitleg had gevraagd van verzoekster of diens echtgenoot, was zij wellicht op grond van bovenstaande informatie tot een andere beslissing gekomen.

De enige reden waarom de echtgenoot van verzoekster deze e-mail stuurde en zich op deze manier uitdrukte, was in de hoop de behandeling van de aanvraag gezinshereniging te bespoedigen en verzoekster de kans te geven om, in het bezit van een F-kaart, naar Benin te reizen om de begrafenis van haar vader bij te wonen. De onzekerheid en de wanhoop van verzoekster omtrent de zoveelste afwijzing van de aanvraag gezinshereniging en het overlijden van haar vader, maakten dat haar echtgenoot haar op elke manier mogelijk trachtte te helpen. Verkeerdelijk dacht hij haar op deze wijze te kunnen helpen. Dit blijkt ook uit zijn brief d.d. 26 april 2016 verzonden aan verweerster.

Zie: Stuk 9

Men kan dus bezwaarlijk stellen dat in deze sprake is van een redelijke of proportionele beslissing.

Door een zo ver strekkende beslissing te nemen ni. een weigering tot verblijf met bevel voor verzoekster om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken van de ernst van de gevolgen daarvan voor het gezinsleven en de professionele vooruitzichten van verzoekster, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel en de proportionaliteit geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig. Het middel is bijgevolg ernstig."

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat verwerende partij, alvorens het verblijfsrecht te weigeren, steeds rekening moet houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland. Zij stelt dat zij het betreurt dat verwerende partij enkel op basis van het schrijven van haar echtgenoot haar verblijf weigert en dat zij wel de bedoeling heeft zich permanent in België te vestigen, wat zou lijken uit de vier ingediende aanvragen tot machtiging van verblijf.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de materiële niet werd geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen. Verzoekster erkent in haar verzoekschrift immers uitdrukkelijk het bestaan van het schrijven van haar echtgenoot en de inhoud ervan.

Door thans een antwoord te proberen bieden op de motieven van de bestreden beslissing, door de reden aan te geven waarom haar echtgenoot het schrijven van 18 maart 2016 heeft opgesteld en door aan te geven dat zij zich hier wel permanent wil vestigen, reden waarom zij vier aanvragen heeft

ingediend, toont zij enkel aan het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch het komt niet aan de Raad toe de beoordeling van het bestuur over te doen. Verzoekster beoogt immers een herbeoordeling, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Verzoekster toont aldus niet aan dat verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Verzoekster gaat er overigens nog aan voorbij dat haar partner in zijn schrijven d.d. 26.04.2016, zoals toegevoegd bij de vierde aanvraag, het volgende aangeeft:

“Aangezien we momenteel nog geen project in uitvoering hebben, kan ik me beperken tot het verder zoeken van projecten met financiering van hieruit.

Zo had ik de Brusselse airport Cy benaderd om met ons een kandidatuur in te dienen voor een BOTvoorstel voor de bouw en operatie van de internationale luchthaven van YAMOUSSOUKRO, de nieuwe hoofdstad van Ivoorkust. De recente ontwikkelingen hebben de vooruitgang verhinderd.

Ondertussen laat ik het dagelijks beheer aan mijn Ivoriaanse partner en zal hem zodra nodig door een Belgische ingenieur, als technische directeur laten begeleiden.”

Hieruit blijkt duidelijk andermaal dat er geen sprake is van een intentie zich op permanent wijze in België te vestiging, doch dat men slechts momenteel van hieruit verder zal zoeken naar projecten en ondertussen, in afwachting van een project, het dagelijks beheer aan de Ivoriaanse partner wordt overgelaten.

Verwerende partij stelt daarnaast vast dat verzoekster weliswaar aanvoert dat zij de bestreden beslissing in strijd acht met het proportionaliteitsbeginsel, maar dat zij toont met haar beschouwingen niet aan dat voldaan werd aan de voorwaarden die voorzien zijn in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster blijft ook in gebreke aan te tonen dat er enige, in casu van toepassing zijnde, wettelijke of reglementaire bepaling of beginsel bestaat die de verwerende partij verplicht om alvorens de bestreden beslissing te nemen een afweging te maken tegenover “de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland”.

Verzoekster maakt de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.”

4.3. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu een onderzoek naar de artikelen 40bis, §2, 1° en 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, 1° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

In casu weigert de verwerende partij een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen aan de verzoekende partij nu uit een e-mail van 18 maart 2016 van de referentiepersoon aan de verwerende partij zou blijken dat de verzoekende partij en de referentiepersoon niet de intentie hebben zich permanent in België te vestigen.

Weliswaar dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het bestaan van genoemde e-mail niet ontkent, doch uit stukken van het administratief dossier die ernaar verwijzen en waarin de verzoekende partij aangeeft zich inderdaad onfortuinlijk te hebben uitgedrukt, kan niet worden afgeleid dat de intentie van de verzoekende partij bij het overmaken van deze mail niet was om zich bij haar echtgenoot, de referentiepersoon, te voegen, zoals omschreven in de artikelen 40bis, §2, 1° en 40ter van de vreemdelingenwet, waarbij meteen de vraag zich stelt dat het voegen bij een persoon niet noodzakelijk een permanent verblijven van de aanvrager en de referentiepersoon inhoudt en als dusdanig niet kan geëist worden door de verwerende partij gelet op het bepaalde in genoemde artikelen van de vreemdelingenwet. Overigens wijst de verzoekende partij er op kennelijk redelijke wijze op dat haar intentie om zich bij haar partner te voegen mede blijkt uit het feit dat zij voor de vierde maal een aanvraag tot gezinshereniging indient in functie van haar Belgische partner, hetgeen de verwerende partij niet ontkent.

Bovendien kan uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet worden afgeleid dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis in samenlezing met artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij wijst er terecht op dat de verwerende partij enkel op basis van genoemde e-mail de beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen, waarbij dient te worden vastgesteld dat verder niet werd nagegaan of zij voldeed aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen.

De beslissing tot weigering van verblijf dient te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.4. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden toegekend.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

4.5. In zoverre de verwerende partij meent dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert omdat de verklaringen naar aanleiding van de vierde aanvraag voor een verblijfskaart de motieven van de bestreden beslissing bevestigen, namelijk dat er geen sprake is van een intentie om zich permanent in België te vestigen, kan zij gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd nu de verwerende partij in casu ten onrechte heeft afgeleid dat de intentie van de verzoekende partij niet is zich bij de referentiepersoon te voegen in de zin van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, niet worden gevolgd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN